

Şu zaman cemaat zamanıdır, şahıs zamanı değil

Asrın ve asırların adamı ve sahibi Bedüzzamân Said Nûrsî Hazretleri bu asrı ve istikbâl asrını tahlil ederken şu izâhları yapmaktadır: “Bu zaman cemaat zamanıdır. Ehemmiyet ve kıymet, şahs-ı mânevîye göre olur. Maddî ve ferdî ve fâni şahsın mâhiyeti nazara alınmamalı.[1]” Bir başka ifade de şöyledir: “Şu zaman cemaat zamanıdır, şahıs zamanı değil. Şahıs ne kadar dâhi ve hattâ yüz dahi derecesinde olsa, bir cemaatin mümessili olmazsa, bir cemaatin şahs-ı mânevîsini temsil etmezse, muhalif bir cemaatin şahs-ı mânevîsine karşı mağlûptur.[2]” Şimdi ise, zaman cemaat zamanıdır. Hâkim, rûh-u cemaatten çıkmış, az mütehasis (az etkilenen ve hislenen), sağırca, metin (sağlam) bir şahs-ı mânevîdir ki, şûrâlar o rûhu temsil eder.[3] Hem, “Risâle-i Nûr mesleği, tarîkat değil, hakîkattir, Sahâbe mesleğinin bir cilvesidir. Bu zaman tarîkat zamanı değil, îmânî kurtarmak zamanıdır.” “Risâle-i Nûr, bu hizmeti lillâhilhamd en müşkül ve ağır zamanlarda yapmış ve yapıyor.[4]” diyen Üstâd Bedüzzamân Hazretleri tam ve dâimî bir üstâd olan şahs-ı mânevîyi her daim öne sürüyor ve akıl, kalb ve rûhlarda te’sirini göstermesini sağlıyor.

Öyleyse hakikat şudur; “Cemaatin rûhu olan şahs-ı mânevî daha metindir.[5]” O şahs-ı mânevîye i’timâd etmek gerekiyor. “Risâle-i Nûr”da ispat edilmiş ki: Bu zaman cemaat zamanıdır. Şahs-ı mânevî hükmeder. Eski zamanda dalâlet bir şahıstan geldiği cihetle, karşısına bir dâhi-i hidayet çıkardı. Şimdi ise cemaat şeklinde bir şahs-ı mânevî olmasından,

onun karşısında ancak bir şahs-ı mânevî mukâbele edebilir.[6]" Başka bir çare de görünmüyor. Asrın müceddidine ve sahibine i'timâd etmek ve güvenmek gerekiyor.

Risâle-i Nûr mesleğinde fenâ fi'l-ihvân düstûru vardır. Bu hizmet ihlâs, sadâkat ve tesânüd sıfatlarını ister. Onlarsız olmaz. Benim aciz kaldığım yerleri kardeşlerim görür ve ben onların gözü ve hasseleri olurum. Böyle düşünmek ve yaşamak mecbûriyetindeyiz. İşte o zaman fenâ fi'l-ihvân düstûru tahakkuk etmiş olur.

Risâle-i Nûr bir bütündür, bir parça ile veya tek bir eser ile ona vâkıf olamayacağımız aşikârdır. Bütünden parçaları birleştirmek ve o parçaların bir araya gelmesi ile ortaya çıkacak olan resim esâsında en önemlisidir. Ortaya çıkan o resim ise şahs-ı mânevîdir.

Bediüzzamân Hazretleri İhlâs Risâlesi'nin sonunda çok önemli bir konuya değinmiştir. Şöyle ki: "Bir sene bu risâleleri ve bu dersleri anlayarak ve kabûl ederek okuyan, bu zamanın mühim, hakikatli bir âlimi olabilir. Eğer anlamasa da, madem Risâle-i Nûr şakirtlerinin bir şahs-ı mânevîsi var; şüphesiz o şahs-ı mânevî bu zamanın bir âlimidir. Sizin kalemlerinizi ise, o şahs-ı mânevînin parmaklarıdır. Kendi nokta-i nazarımda liyakatsiz olduğum halde, haydi, hüsn-ü zannınıza binâen bu fakire bir üstâdlık ve tebâiyet noktasında bir âlim vaziyetini verdiğinizden bağlanmışsınız. Ben ümmî ve kalemsiz olduğum için, sizin kalemlerinizi benim kalemim sayılır; hadîste gösterilen ecri alırsınız.[7]" Cümleye dikkat ettiğimizde önemli bir noktanın vuzûha kavuştuğu görülüyor. "Madem Risâle-i Nûr şakirtlerinin bir şahs-ı mânevîsi var; şüphesiz o şahs-ı mânevî bu zamanın bir âlimidir" deniliyor. Âlim veya mürşid arayanlara bu cümle yeterli olmalıdır. Risâle-i Nûr'a cemaat ve şahs-ı mânevî şuuru ile muhatap olunmalıdır.

Gelen cümleye de dikkat etmeliyiz: "Sizin kalemlerinizi ise, o şahs-ı mânevînin parmaklarıdır" deniliyor. Demek yazan kalemler o şahs-ı mânevînin yani bu zamanın âliminin parmaklarıdır. Ya o âlimin diğer aza ve hasseleri nerede? O insan-ı kâmil sıfatına lâyık olan şahs-ı mânevî, bütün aza ve hasseleri ile mükemmel oluyor ve hayata hizmet ediyor. Madem parmak yazıyor o göz, kulak, dil hesabına geçiyor. Madem bir kardeşimiz hizmette koşuyor ve mânevî hisse alıyorsa, o hepimizin hesabına geçiyor. Yapılan hizmetler kevser-i Kur'ânîye havuzuna dâhil oluyor ve o havuzdan hepimiz nasipleniyor ve feyiz alıyoruz. Bütün mes'ele o şahs-ı mânevîyi idrâk etmek ve ona i'timâd edip o havuzdan feyizlenmektir. Farklılıkları kabûl edip, şahs-ı mânevîyi baş göz üstünde tutmaktır.

Biz o şahs-ı mânevînin azaları olduğumuza inanıyoruz. Yazan kardeşlerimiz o parmak vazifesini derûhte ediyor. Bununla gurûr duyuyoruz. Çünkü şahs-ı mânevî bütün aza ve hasseleriyle vazifesini derûhte ediyor. Sadece bizlere bunu hissetmek kalıyor.

Üstâd Hazretleri "Kendi nokta-i nazarımda liyakatsiz olduğum halde, haydi, hüsn-ü zannınıza binaen bu fakire bir üstâdlık ve tebâiyet noktasında bir âlim vaziyetini verdiğinizden bağlanmışsınız. Ben ümmî ve kalemsiz olduğum için, sizin kalemlerinizi benim kalemim sayılır; hadîste gösterilen ecri alırsınız" diyor. İşte bütün sır bu mânâları terennüm edebilmektir. Evet, "Sizin kalemlerinizi benim kalemim sayılır." Niçin böyle bakamıyoruz?

Bu dâvâda ne yazan çok kârda, ne de yazamayan zarardadır. Bu dâvâda ne koşan, neşreden ve okuyan çok kârda, ne de bunları yapamayan zarardadır. Çünkü şahs-ı mânevî hükmediyor. Bizler ise taksimü'l-â'mal kâidesince bir vazîfeyi derûhte ediyor ve o şahs-ı mânevî havuzu için çalışıyoruz.

Şimdi ben biz olmak zorundadır. Eğer risâlelerin hayatımıza küllî olarak yansımaları ve ma'kes bulmasını istiyorsak önce bu sırra ulaşmamız gerekiyor. Çünkü bu dâvâda şahıs yok, artık şahısların ferdî imtiyazı da yok diyebilmeliyiz. Bütün haseneler şahs-ı mânevînin ve bütün seyyieler ise şahıslarıdır.

Netice-i kelâm: "Bu zaman, ehl-i hakikat için, şahsiyet ve enâniyet zamanı değil. Zaman, cemaat zamanıdır. Cemaatten çıkan bir şahs-ı mânevî hükmeder ve dayanabilir. Büyük bir havuza sahip olmak için, bir buz parçası hükmündeki enâniyet ve şahsiyetini o havuza atmak ve eritmek gerektir. Yoksa, o buz parçası erir, zâyi olur; o havuzdan da istifâde edilmez.[8]"

Dipnotlar:

[1] Kastamonu Lâhikası, 2006, s. 19.

[2] Mektubat, 2006, s. 744.

[3] Sünûhât-2007, s. 123, 24.

[4] Emirdağ Lâhikası (1), 2006, s. 130.

[5] Mesnevî-i Nuriye, 2006, s. 162.

[6] Sirâcü'n-Nûr, s. 2303.

[7] Lem'alar, 2006, s. 404.

[8] Kastamonu Lâhikası, 2006, s. 197.